

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gretchen Grosser: Goad drinkt bie Oma Tee

Lanwers Engeline siet buute un waas an Boone trädjen, as Hermann uum't Backhuus tou flüürjen koom. „Hääst du al wier Haueräi häiwed, Hermann?“ ruup dät Moanske him toumäite, as ju him so mäd dät eepe-ne Hoamd ounwaien kuumen saach. „Noa, Tante Engeline, Skousters Leni wüül do Knoope fon mien Hoamd so aiske jädde hääbe. Do hääbe iek hier do roat.“ Skeelde häd Hermann nit kriegen, Engeline waas sicher bliede, dät do Knoope nit bie een Haueräi ferlädden geen wieren. Ju häd him fluks näie uut hiere Winkel hoald un do ansäid.

Een poor Jiere leeter is Skousters Läine Hermann sien Wieuwmoanske wuden. Ju waas Säisterske. Hiere Hermann häd ju so moonige Hoamde säid un aaltied deerap oachtet, dät smoals froaie Knoope deeran koomen.

Gretchen Grosser

Goad drinkt bie Oma Tee

Die Kouke waas boaken, ju Koafje frisk apsät, un uk die Tee stued kloor ap't Stöafken. Do Gebuursdais-Ljude skuuln ja wäil fluks kuume. Uk die Pestoor un die Verwaltungsboas fon't Kroankenhuus hieden sik anmäldet.

Näischierich keek ju fjauerjierige Katharina inne Stoowe un stierde dän Gäistlike ferwunnert un sproaklos oun. Ju koande him nämlik bloot fon'n Goadestjoonst.

Kuut deerätter koom hiere Suster fon'n Skoulbus ätter Huus, un Katharina ron hier apgerägt toumäite; „Waast du wät, Goad sit bie Oma inne Stoowe.“

„Dät kon goar nit weese“, kreech ju tou heeren. Eerst moal kude man Goad gans un goar nit sjo un al goar nit bie him inne Stoowe. Katharina bleeuw oaber deerbie un kwaad: „Goad sit deer un drinkt Tee.“ Un ju wiste seküür uutnunnertouhouden: „Die uur Unkel is naan Goad!“

Gretchen Grosser

Die littje Dirk wüül oaber uk Luuse hääbe

Seeltersk: Wieruum die Wäänt ferträitelk waas

Fräindai waas Helga bie'n Dokter. Deer kreech ju mee, dät n'Käardel foar twäin Deege kroankskrieuwen wäide moaste wägen Kopluuse.

Dät kuud ju goar nit foatje, dälich sunt daach alle Ljude skeen. Luuse woln bloot bie keetige Ljude blieuwe, hiet dät fröier altied. Nu rakt dät sofuul Soarten Seepe määd fainen Röäk un sofuul Seeken toun Duuskjen un Boadjen. In uus Bädenstied wuden wie bloot insen inne Wieke inne Wonne wasken määd Seepe, ju buppe ap dät Woater swom.

Man dälich Luuse appe Kop? Helga moaste sik bie dän Gedanke fluks kratsje. Ju toachte an fröier, an dän Dai, as hiere Bruur uut de Skoule koom un Luuse meebroachte. Immer waas hie määd de Hounde appe Kop tougoang, so dät Määme him toulääst inne Hiere keek. Deer kriwimmelde dät siembääst. Franzi kreech appe Steede n'Hoandouk stromm umme Hoals tou, un nu geen dät Keemen loos määd en Stoafkoun, of un tou kreech Määme uk so wäkke tou pakjen un taide do twiske hiere Tuume dood, dät kuud Helga heere, wan do Dierte so knapden.

Hiere littje Bruur Dirk stuid deerbie un waas gans truurich, dät hie goar neen Luuse hiede. Hie wüül niks minner weese as sin groote Bruur. Hie keek tou him uumehooch un kwaad: „Franzi, oaber, do Luuse, do appe Grund häärannerfaale, do heere mie!“

